

nu opstiller strengere Principer, saa tror jeg ikke det handler i Overensstemmelse med Overformynderiloven; thi den er netop given for at bestytte Overformynderiet mod for høje Taxationer og ikke, for at Overformynderiet skal bruge gode Taxationer til at knibe Prioriteterne aldeles uforholdsmæssig ned. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Minister, om jeg tager feil i at tillægge Overformynderiloven og Taxationsloven disse Grundsætninger. Jeg mener, at det maa være Ministerens Sag, naar han kommer her og vil have Overformynderiloven ændret i et eller andet Punkt, og han altsaa møder paa Overformynderens Vegne, saa at give os behørig Oplysning om, hvorledes dette store Føngemstitut med 10 Millioner Udlaan paa een Haand administreres, og om vi ikke kunne bringe det dertil, at naar Herremænd ude i Sjælland under den økonomiske Krig opsigte deres 1ste Prioriteter, vi da kunne gaa til Overformynderen og sige: der er et udmærket Pant, der have Fideikommissmidler, som ogsaa sortere under Justitsministeriet, staaet forvaret som i den bedste Veste i mange Aar. Kunne vi ikke her faae en lignende Sum at sætte deri? Hvorledes kan det da, naar Overformynderiet skal tage saadant Pant, gaa til, at Ministeren tillader Herremænd at sætte deres Penge og deres Fideikommisskapitaler, som Ministeren passer paa, i Bøndersteder, som langt fra kunne tage mod Pant til 50,000 Kr.? Det kan nemlig ingen Bondegård paa 8 Tdr. Hartkorn nuomstunder. Jeg siger: Hvorledes kan det gaa til, at Justitsministeren lader sine Herremænd sætte Kapitaler i Landeiendomme, og saa Overformynderen kan sige: Jeg vil ikke vide en Smule af disse smaa Eiendomme, af disse Gaardmænd at sige, men kom mig med Hovedgaarde, hvor I kunne have en Taxation af 100,000 eller 150,000 Kr., saa har jeg strax parat mine 50,000 Kr. Jeg vil spørge, hvilken Sammenhæng er der mellem en saadan Administration, uagtet begge Grene ligge under Justitsministeriet? Det er mig derfor kjært, at dette lille Lovforslag er kommet frem her, thi man kan ellers ikke komme til at tale med Overformynderiet om dets Prioritetslaan. Overformynderen har som Bistodere 2 kjøbenhavnske Borgerrepræsentanter, og saa lukke de sig inde

og sørge udelukkende for Kjøbenhavn, og saa lade de Bønderstederne se, om de kunne købe sig nogle dyre Prioriteter hos Herremændene, hos Sparekasser og hos Landmandsbanken og Kreditforeningen, og saa lade de — der kommer ogsaa et Punkt — Bønderstederne betale til Kreditforeningerne og Landmandsbanken i Stedet for at faae Prioriteter i Overformynderiet, hvorved de samtidig kunde være fri for denne Afbetaling. Da jeg nu har Ordet, vil jeg tillade mig endnu en Bemærkning. Jeg har i sin Tid været en Opponent mod Overformynderiets nuværende Indretning. Jeg vil ikke komme tilbage til min Opposition; men jeg vil sige, at det var dog ikke en saa ganske heldig Indretning, at Overformynderen kun blev bistaaet heri Kjøbenhavn af 2 Borgerrepræsentanter om den indenbys Afdeling. Jeg forstaar nemlig Indretningen saadan, at naar der af Overformynderiets indenbys Afdeling skal ske Udlaan, saa bestemmes Udlaanene af Overformynderen sammen med to kjøbenhavnske Borgerrepræsentanter. Jeg veed ikke, om dette Udlaan af den indenbys Afdeling ogsaa gjælder Eiendomme udenfor Kjøbenhavn; men derom ønsker jeg Oplysning af den ærede Minister. Jeg ønsker tillige at vide, om den kjøbenhavnske Laanebestyrelse Sutel kan bestemme med Hensyn til Laan udenfor Kjøbenhavn, og hvis det besvares benægtende, saa ønsker jeg at vide, om det da er Laanebestyrelserne udenfor Kjøbenhavn, som skulle afgjøre, hvor de 7 Millioner skulle sættes hen, eller om det ligger alene i Overformynderens Haand; thi dersom det ligger i Overformynderens Haand alene, saa synes det ikke at stemme med Loven. Den Gang, da Overformynderiloven blev givet i 1868, da blev den kjøbenhavnske Laanebestyrelse, bestaaende af Overformynderen og to Borgerrepræsentanter, siddende saaledes, som den var indrettet i 1857. Det staaer i Overformynderilovens § 1, og fra den Tid af er der en Uklarhed — i det Mindste for Udenforstaaende — om, hvordan Midlerne fra den indenbys Afdeling udlaaes. Da her var 40,000 Kr., som kunde udlaaes til Sorø Amt, var det alene Sorø Amts Laanebestyrelse, som bestemte, hvor de skulde hen, og det var efter Overformynderiets Kundgjørelse derom ene de lokale Laanebestyrelser, man skulde henvende sig til; men det ser jeg ikke